

[Arnth Jensen.]

Ifølge „Vor Ungdom“ for September i Aar udtalte Departementschef Barfod ved Skolemødet i Stockholm følgende:

„Det er altid beklageligt, naar den klare Tegning i et Lovforslag forviskes under Behandlingen i Rigsdagen.“

Jeg forstaaar denne Beklagelse, set fra Departementschefens Side, men jeg føjer til, at saa længe man har et Folkestyre i dette Land, og saa længe de parlamentariske Forhold er, som de er, maa en administrativ Myndighed finde sig i, at ogsaa andre Tanker end Centralstyrelsens kommer til Udtryk i Lovene. Men jeg har ogsaa den Tro, at baade den højtærede Undervisningsminister og Embedsmændene i Centralstyrelsen vil give mig Ret i, at Rigsdagen har Ret til at forlange, at de Forudsætninger, under hvilke Lovene er givet, ikke forviskes gennem Udtalelser og Cirkulærer fra Centraladministrationen. Kan Rigsdagen ikke trygt stole paa dette, vil Lovgivningsarbejdet uvægerligt besværliggøres i høj Grad, og jeg kan forsikre de højtærede Ministre om, at Vejen frem for nye Forhandlinger om kommende Reforme ikke lettes paa den Maade.

Selvfølgeindeholdt det ærede Medlem Hr. Borgbjergs Tale en hel Del baade om Folkeskolen og Eksamensskolen. Jeg skal dog ikke komme særlig ind paa Realiteterne i dette Afsnit, dels fordi vi vel snart igen kommer til at tale om disse Forhold, dels fordi det ærede Medlems Udtalelser om disse Spørgsmaal ikke er Tingets Medlemmer ubekendte, idet de egentlig var en forkortet og jeg synes daarligt bearbejdet Udgave af tidligere holdte Taler af det ærede Medlem. Man kan bare jævnføre den med Rigsdagstidenden for 1933—34, Sp. 2188—97, og Sp. 2488 og fremefter, saa vil man for den væsentligste Del netop kunne finde det, det ærede Medlem udtalte den Dag.

Men et Par Bemærkninger ønsker jeg dog alligevel at gøre. Efter en meget højestemt lyrisk Lovprisning af den danske Bonde og en overstrømmende Glæde over de to typiske Bonderepræsentanter i Kongens Raad — maa jeg i Parentes maaske bemærke, at der før har været dygtige, typiske, særprægede Bønder i Ministeriet her i Landet, selv om det ærede Medlems Lovprisning af Bonden den Gang formede sig paa en noget anden Maade — bliver det ærede Medlem dog alligevel lidt længere fremme i Talen betænkelig for, at han er kommet lidt for højt op, han bliver mere

forsigtig og begynder saa at sige: Nej, pas nu paa, det var ikke Mening, at hele den danske Bondestand var saadan. Nej, der er nogle Krabater tilbage endnu, som er forfærdelig slemme, særlig skal vi passe paa disse Venstreggaardmænd, for det er nogle slemme Krabater, reaktionære og egoistiske o. s. v. Venstrebønderne trænger til endnu en Omgang, og derfor vil det ærede Medlem sikre sig, at han dog har Banen fri et Stykke Tid endnu.

Det ærede Medlem opruller paa denne Baggrund et saare mørkt Billede af det aandelige og moralske Liv paa Landet. Ja, Præsten fra Mødet i Sindal, som vi er præsenteret for nogle Gange, er en ren Sinke ved Siden af det ærede Medlem. Det ærede Medlem siger nok, at han ikke er Pessimist, men det mørke Billede, det ærede Medlem ruller op, skal der noget til, før en anden kan overtrumfe. Om det saa er de markedsrejsende, havde det ærede Medlem dem med, de skulde ogsaa være Vidner.

Nu skal jeg ikke komme videre ind paa dette; kun vil jeg sige til det ærede Medlem, at jeg maa dog bemærke, at Markederne for en stor Del holdes i Byerne endnu, og selv om Landbougdommen kommer der, kommer der ogsaa andre, og saa vidt jeg forstod, gik de markedsrejsendes Klager ud paa, at det var Elementer inden for deres Kreds, som netop førte den Umoralitet omkring paa Markederne, og kunde det ærede Medlem dog ikke tænke sig, at de ikke særlig havde hjemme paa Landet? Mon de ikke snarere har hjemme i en By, som det ærede Medlem kender nok saa godt?

Jeg skal nu ikke paastaa, at der ikke findes uheldige Forhold paa Landet, ogsaa i Landbougdommen. Aah jo, hver har sit at trækkes med. Men det ærede Medlem som den fuldblods Københavner, han efterhaanden er blevet til, har ingen Ret til at staa her og faderligt hæve Pegefingern og tale formanende Ord til Landet alene om Umoralitet og aandeligt Mørke, saa længe han ikke har fejret for sin egen Dør her i Storstaden. Og allermindst har det ærede Medlem Ret til at drage den Konklusion, at en væsentlig Grund til Mørket skulde være Landsbyskolens Kaar. Hvis jeg nu gjorde Gengæld og vilde paastaa, at den københavnske Skole med hele sin store Fagrække, med sit mindre Antal Religions-timer var Skyld i hele det Leben, der leves herinde, hvad vilde det ærede Medlem saa sige? Nej, ærede Medlem, lad os nu gaa lidt